

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/80/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200453
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200453.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu KOBAX, obchodná spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom Poľná 103, Banská Bystrica, zastúpeného advokátskou kanceláriou IURIS Servis, s.r.o., so sídlom Námestie Štefana Moyzesa 38/10, Banská Bystrica, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 11. februára 2013, č. 1100301/1/28375/2013/5019, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. mája 2013, č.k. 23S/59/2013-90, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Banskej Bystrici č.k. 23S/59/2013-90 z 29. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 29. mája 2013, č.k. 23S/59/2013-90 ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/28375/2013/5019 z 11. februára 2013. Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej len „správca dane“) z 12. novembra 2012, č. 9600404/5/3299995/2012/BizM, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2009 v sume 19 693,95 € a určil mu vlastnú daňovú povinnosť za toto zdaňovacie obdobie vo výške 3 510,06 € (§ 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), pretože žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), pretože nepreukázal dodanie reštaurátorských prác deklarovaným dodávateľom - spoločnosťou EXTRADE, spol. s r.o., neunesol dôkazné bremeno a nepredložil dôkazy o využití fakturovaných služieb na svoje podnikateľské účely.

Krajský súd sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu žalovaného i správcu dane a postupom podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Žalovaný a správca dane dostatočne zistili skutkový stav veci a na jeho základe dospeli k správne právnemu názoru, pričom žalovaný sa podľa krajského súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v odvolaní podanom proti prvostupňovému správne rozhodnutiu.

Dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty v zdaňovacom období III. štvrtrok 2009 v sume 19 693,95 € na základe dodávateľskej faktúry a zmluvy o dielo predložených v konaní, pretože nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH a určil mu vlastnú daňovú povinnosť za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 3 510,06 €. Krajský súd, zhodne ako žalovaný a správca dane, skonštatoval, že žalobca nepredložil také dôkazy, ktorými by preukázal svoje tvrdenia o skutočnosti uvedenej na spornej faktúre a zmluve o dielo.

Ďalej sa krajský súd podrobne zaoberal jednotlivými námietkami a tvrdeniami žalobcu, najmä procesom dokazovania daňových orgánov. Skonštatoval, že žalobca nevedel preukázať uskutočnenie predmetného zdaniteľného obchodu dodávateľom - zhotoviteľom diela a to v rozsahu, spôsobom a osobou uvedenou v dodávateľskej faktúre. Krajský súd v danom prípade nespochybnil dodanie diela, ale rozhodujúce bolo posúdenie otázky, či osoba, ktorá je uvedená ako dodávateľ na faktúre a ako zhotoviteľ v zmluve o dielo, je identická s osobou, ktorá reálne vykonala reštaurátorské práce. Z uvedeného dôvodu súd nepovažoval ani za relevantné kedy, komu a akou formou došlo k zaplateniu ceny diela. Krajský súd dospel k záveru, že v priebehu výkonu daňovej kontroly nebolo preukázané, že reštaurátorské práce boli vykonané dodávateľskou spoločnosťou EXTRADE, spol. s r.o.. Skonštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo uniesť dôkazné bremeno a hodnoverným spôsobom preukázať, že reštaurátorské práce boli dodané žalobcovi osobou dodávateľa. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie žalobca, namietajúc, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov neúplne zistil skutkový stav veci a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. c/ a d/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

V prvom rade napadol záver krajského súdu, že nepreukázal vykonanie diela dodávateľom. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na výpovede konateľa dodávateľa a listinné dôkazy, najmä na poskytnutie štátnej dotácie na uvedené dielo, zmluvu o dielo uzavretej medzi žalobcom a dodávateľom, znalecký reštaurátorský posudok pred vykonaním diela a po ukončení diela. Spochybnil dôkazné prostriedky odporcu, medzi ktoré zaradil výpoveď konateľa subdodávateľa, ktorý uviedol, že neuskutočňoval žiadnu činnosť pre dodávateľa. Žalobca zároveň pripustil uvedenú možnosť do úvahy, avšak zdôraznil, že dodávateľ si mohol objednať práce, ktoré boli predmetom zdaniteľného plnenia, u kohokoľvek. Nesúhlasil s postupom daňových orgánov na preukázanie vykonania diela dodávateľom, najmä požiadavkou správcu dane na súpis použitého materiálu, vozidiel a pracovníkov dodávateľa. Následne žalobca vytkol daňovým orgánom skutočnosť, že zákon neukladá povinnosť objednávateľa, aby viedol takúto evidenciu. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil alebo zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Žalobca si súčasne uplatnil náhradu trov konania, ktoré nešpecifikoval.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na skutočnosť, že dodávateľská spoločnosť EXTRADE, spol. s r.o. nepredložila správcovi dane žiadne doklady v súvislosti s uskutočnením dodania reštaurátorských prác deklarovaných v zmysle spornej faktúry a zároveň nepredložila účtovnú evidenciu ani evidenciu dane z pridanej hodnoty, nebolo možné overiť zaúčtovanie spornej faktúry v účtovníctve dodávateľa, ani odvedenie dane z pridanej hodnoty z tejto faktúry. Dodal, že konateľ dodávateľa

neuviedol ani konkrétne osoby reštaurátorských prác. Žalovaný uviedol, že správca dane preveroval skutočnosti uvádzané konateľom dodávateľa v súvislosti s realizáciou prác, ktoré mala vykonávať subdodávateľská spoločnosť a zistil, že konateľ subdodávateľa nedisponuje žiadnymi dokladmi preukazujúcimi jej ekonomickú činnosť. Skonštatoval, že žalobca okrem tvrdenia, že k dodaniu reštaurátorských prác došlo spoločnosťou EXTRADE, spol. s r.o., nijakým iným relevantným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie napriek výzvam správcu dane a z tohto dôvodu mu neuznal odpočítanie dane, ako si uplatnil. Názor žalobcu, že správca dane mal uznať právo na odpočítanie dane len na základe predložených listinných dôkazov, považuje žalovaný za nesprávny, až špekulatívny. Na záver uviedol, že je to práve daňový subjekt, ktorý si nesplnil svoje zákonné povinnosti, keď nepreukázal, že ním deklarovaný dodávateľ skutočne vykonal dielo. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, plne sa stotožniac s právnym posúdením veci v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo posúdenie záveru daňových orgánov o nesplnení podmienok pre priznanie práva na odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, čo žalobca deklaroval odberateľskou faktúrou č. 19/06/2009/02 zo dňa 19.06.2009, ktorú doplnil faktúrou č. 01/07/2009/01 zo dňa 01.07.2009 a Zmluvou o dielo zo dňa 19.06.2009 uzavretou medzi žalobcom a spoločnosťou EXTRADE, spol. s r.o. ako dodávateľom, ohľadom vykonania diela - Obnova fasády domu X., preukazujúc dodanie reštaurátorských prác žalobcovi dodávateľom za odplatu.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný

stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 1a písm. c/ zákona o správe daní, správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatkov a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov 1a) podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky

preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, v hlásení a vyúčtovaní, alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na zdôraznenie uvádza, že je nevyhnutné pre účely § 49 ods. 1 a nadväzne § 51 ods. 1 zákona o DPH, kumulatívne splnenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, t. j. preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaniteľného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúra) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené, nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia daňového dokladu, hoci by obsahoval všetky formálno-právne náležitosti.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba dodaná, nie je povinný dokazovať jej nedodanie, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočet DPH.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov. Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí vedieť preukázať, že kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Z obsahu pripojených spisov Najvyšší súd považuje za preukázané, že žalobca neunesol dôkaznú povinnosť v daňovom konaní, z dokazovania vykonaného správcom dane nevyplýva a nebolo bezpochyby dokázané reálne plnenie medzi dodávateľom žalobcu, spoločnosťou EXTRADE, spol. s r.o. a žalobcom, spoločnosťou KOBAX, obchodná spoločnosť s ručením obmedzeným.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s tou námietkou nestotožňuje. Najvyšší súd dodáva, že nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry a zmluvy o dielo, iba ich samotné predloženie, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom vysloveným krajským súdom, podľa ktorého bolo potrebné, aby žalobca dôkazmi preukázal reálnosť existencie plnenia, ktoré deklaroval posudzovanými faktúrami a zmluvou o dielo. Dôkazy vykonané správcom dane však túto okolnosť nepreukazujú a aj podľa krajského súdu nie je možné reálnosť posudzovania plnenia preukazovať len samotnými faktúrami a zmluvou o dielo, ktoré sú síce formálnou podmienkou uplatnenia si nároku na DPH na vstupe, avšak nie sú postačujúcou podmienkou pre priznanie tohto práva, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia. Preto krajský súd správne vyhodnotil, že rozhodnutie a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď Krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny, podľa § 250 ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.